

Malej, ale šikovnej...

Měří jen 167 cm, a v semináři je tak skoro nejmenší. Téměř byste ho na velkých seminárních chodbách přehlédli. Zato v kapli o něm víte velmi dobře: není vidět, ale o to víc je slyšet! Ne, nekřičí ani mu příliš nevržou boty. Ale rukama a nohama dovede rozeznít hudební nástroj velkých rozměrů a silného zvuku.

Kamile, jak ses dostal k hraní na varhany?

Odmala jsem se učil hrát na piano. A když bylo v naší farnosti potřeba zastoupit varhanici, ujal jsem se toho. Začal jsem jako samouk.

Takže jsi do toho spadl docela rychle...

Když jsem jako malý kluk poslouchal našeho starého varhaníka, říkal jsem si v duchu: „Kdybych si tak mohl jednou taky zahrát...“ Nemyslel jsem, že bych to někdy dokázal. A najednou bylo potřeba, tak jsem hrál – a snad poprvé hned na půlnoční, a to je u nás docela akce! To bylo víc, než jsem kdy chtěl. Vnímám jsem to jako obrovský dar.

Co obnáší hraní v semináři?

Jsmo v semináři tři varhaníci a co týden se střídáme. V týdně, kdy mám službu, si musím připravit písně ke mši a zpěvy k modlitbám (hymny k breviáři apod.) podle toho, co se zrovna v liturgii slaví. Každý den pak máme zkoušku zpěvu. Občas jsou ještě další akce, například nešpory v katedrále – to pak musím lépe nacvičit.

Baví tě hraní, nebo je to pro tebe jen nutnost?

Když si hraju jen tak pro sebe, je to takový můj koníček, pohladí na duši,

dává radost. Při liturgii – to je služba: nevržu si tam jen tak pro sebe, ale má to vyšší smysl, liturgie se tím obohacuje, je slavnostnější.

Dá se říci, že by ti varhanní hra nějak pomohla ke kněžskému povolání?

Trochu asi ano. Jako varhaník ve farnosti jsem si musel zjistit, co při mši svaté bude, co je za svátek apod. A tak mě to k oltáři více navádělo, více jsem o tom přemýšlel.

Připravuješ se na kněžství – nejdou oltář a kůr tak trochu vzdáleny?

Myslím, že to jde dobře dohromady. Také jsem odmala ministroval, protože jsem v lavici zlobil. V každé službě si pro sebe najdu důležité prvky, které mě obohacují. Nosné je vědomí, kam člověk směřuje. Hraní může být také přípravou na kněžskou službu.

V jakém smyslu? Na kůr se jako kněz asi moc nedostaneš...

To ne. Víím, že jednou budu muset kůr opustit. Ale přechod nebude náročný. Varhany jsou pro mne jen dočasná služba. Člověk dělá, co je zrovna potřeba



ba a k čemu je právě povolán – to je pro kněžskou službu důležité.

V semináři je více služeb – jídelna, vrátnice... Také je přijímáš tak kladně?

Chápu služby jako zpestření: Člověk může něco dobrého udělat pro druhé, i když se mu někdy nechce. Třeba sedět na vrátnici mě zrovna dvakrát nebaví, ale když už to přijde, tak to vezmu, nějak si to přivlastním a mám z toho radost.

Děkuji za rozhovor

Milí ministranti, v semináři se i různými službami připravujeme na naši službu kněžskou. Zároveň víme, jak důležitá a krásná bude naše služba u oltáře. Vy jako ministranti konáte také významnou službu u oltáře – přejí vám, ať ji máte stále více rádi a dovedete v ní také pomoci, kde je potřeba.

Váš bohoslovec Vojtěch Janšta



Kamil Škoda (22 let), bohoslovec 2. ročníku, pochází ze severočeských Hodkovic nad Mohelkou a studuje za litoměřickou diecézi.

Setkáme se opět v Ráji

Isabele Zachertové bylo patnáct let, byla docela obyčejná holka, která ráda hrála tenis, běhala a bavila se s kamarády, když se ona, její rodiče a bratři dozvěděli od lékařů krutou zprávu: onemocněla rakovinou!

Nikdy se nevzdávej

To, co se dělo následně, je úžasné svědectví a poselství lidem, zvláště těm, které potká těžká bolest. Isabele před smrtí napsala: Nikdy se nevzdávej, i když se tvá situace zdá být beznadějná. Hodnota života nezávisí na jeho délce, nýbrž na tom, jakým každý člověk dokáže svůj život udělat. Pociťuji svou nemoc a své ohrožení jako Boží dar. Dodávám toliko lidem odvahu a tím, že uvidí, kolik radosti jsem kolem sebe šířila, možná zmírím jejich strach ze smrti [...] Vlastně jsem ve svém životě nikdy nebyla šťastná jako teď. A všechny kolem sebe ujišťovala, že se na ně těší v Ráji.

Smrti se nebojím

Deset let po Isabelině smrti se její matka Christel uchyluje do ústraní do Arden, aby knižně zaznamenala bolestné a přitom pro Isabelu šťastné okamžiky z let 1981/1982 jako film a zachytila Isabelin boj pro druhé lidi. V knize popisuje celý rok, který rodina prožívá s Isabele: rodiče i sourozenci chtějí za každou cenu přinést oběti, věnují se jí s odvahou, silou a láskou, modlí se k Bohu za její uzdravení. Začínají sami sebe a hlavně Isabele vnímat úplně jinak a poznávají, že Isabele se díky tomuto Božímu plánu mění v osobnost, která ovlivnila mnoho lidí podobně trpících. Píší se dopisy, myšlenky se zaznamenávají do deníku, všichni přiznávají strach, bojí se. Dokáže Isabele porazit svou nemoc? Sama řekla, že člověk nemusí mít strach před smrtí. Byla hluboce přesvědčená, že bude žít dál, že se se svými blízkými opět shledá. Isabele svou smrt pochopila jako nový začátek, jako vznešenou smrt, jako vyznamenání.

Přátelé, kteří za ní přicházeli do nemocnice, aby ji utěšovali, odcházeli domů šťastní a obohaceni. Nejkrásnější a nejhlubší je poslední dopis, který napsala doktoru Tóbbimu, kterého milovala. Píše v něm: *Mnozí jsou překvapeni, protože jiní lidé jsou asi stísněni a plni strachu, ale já věřím v posmrtný život, který je jako můj vysněný život, a zde mohu také ještě poznat lásku k mužům a jsem také připravena čekat na Vás a dozvědět se o Vašich pocitech. [...] Věřím ale na zázrak. Proč se ten nádor nevzdá, když vidí mou vůli žít? Podstoupila*

bych jen nerada trampoty terapie, protože šance na vyléčení jsou malé. Buď mě Bůh nechá žít bez terapie, nebo mě nechá zemřít i s terapií. Mám bezmeznou vůli žít, ale nebojím se smrti. Jestliže jsou tyto dny mými posledními, byly určitě mými nejšťastnějšími. [...] Dodávám toliko lidem odvahu a tím, že uvidí, kolik radosti jsem kolem sebe šířila, možná zmírím jejich strach ze smrti. Byla bych Vás ráda ještě jednou viděla. Setkám se s Vámi opět v Ráji. V hluboké lásce Vaše Isabela Vaše Isabelka.

Setkáme se v ráji

V posledních dnech velmi fyzicky trpěla, ale nedávala to na sobě znát a svou úžasnou pokorou, radostí a láskou sjednotila a nakazila všechny lidi kolem sebe. Šestnáctého listopadu 1982 již Isabele věděla, že odejde do svého vysněného Ráje. Celá rodina bděla u její postele celou noc. Byla to noc pokání a modliteb. Sedmnáctého listopadu byla Isabele vysvobozena. Na přání dívky jí rodiče oblékli bílé šaty, které měla při svatém přijímání, a na hlavu modrý bavlněný šáteček, ne jen paruku nebo holou hlavu. A konal se velký pohřeb. Aby se mohl se mnou rozloučit každý, kdo chce přijít.

Pro mnohé lidi, kteří Isabele znali, je tato obdivuhodná dívka vzorem. A je i pro tisíce čtenářů, kteří si přečetli knihu *Setkáme se opět v Ráji* od maminky Christel. Kniha obsahuje veškeré dopisy a deníky, které napsala Isabele v posledních měsících svého života. Tato obyčejná dívka z Bonnu (ve věku, kdy mnohé



Profesor L. napsal o Isabele báseň:

Isabela / žila dopředu / před námi / zemřela dříve / předešla nás / a vedla nás kupředu / měla přednost / unikla se svými / tmavými, tušícíma / a vědoucíma očima / které dospěly. / Vzor / všem budoucím / umírajícím / nezapomenutelná / předcházející nás / dále žijící / Isabela.

Listopad 1982, H. L.

dívky nevědí, co by „roupama dělaly“) je mimořádná tím, jak přijala (v 16 letech) svou bolest a smrt. Není ani svatá, ani blahoslavená. Avšak její svatost spočívá v bezmezném důvěře v Boha, v jejím příkladu, který zanechala pro všechny, kteří tuto strašlivou nemoc prožívají. A nejen pro ty. Je vzorem pro každého z nás.

Literatura

Zachert, Ch. a I. *Setkáme se opět v Ráji*. I. vyd. Brno: MOBA, 1994. 168 s.

Rádio do kapsy

Rád posloucháš rádio? Tak to se ti bude určitě hodit malé rádio se sluchátky, na kterém si můžeš naladit svoji oblíbenou stanici a poslouchat ji kdekoli, kde budeš chtít. Pokud si objednáš Tarsicia nebo ho někomu doporučíš a on tě na objednávce uvede, může být rádio tvoje.

Knížku s křížovými cestami na postní období vyhrává farnost v Třeboni. Tam se určitě neztratí!